

In cineres donec cautes tellusque resultans
 Transeat, ac penitus mersæ solvantur arenæ,
 Depressisque cavos consumpto cespite campis
 Pandunt arva sinus, venisque effusus apertis
 Consocians vires qui terras strinxerat humor
 Privatum gignit pelagus, quidnam esse putemus,
 Quod raptim lacus est, mera virtute refertus,
 Qui fuit ante rogus? sic omnipotentia summi
 Judicis in gelidas ignem convertere lymphas,

A Ac rursus lymphas ardentem possit in ignem.
 Nec tamen hic occulta vacant mysteria, nam quod
 Undæ hic sunt, ubi flamma fuit, quod flammea missis
 Desuper exstinxit lymphis; fortasse notabat
 Luxuriæ calidos ignes, fomentaque primi
 Peccato contracta patris, cœlestibus undis
 Exstinctum quandoque iri: proque ignibus acris
 Justitiæ, quibus illa olim lex dura vigeat,
 Salvificis purgatum iri, et lustralibus undis.

CLAUDII MARIi VICTORIS

DE PERVERSIS SUÆ ÆTATIS MORIBUS EPISTOLA

AD SALMONEM ABBATEM.

Si Domini templum supplex orator adisti,
 Imo et custodem templi, populique magistrum,
 Quod tu isthic homines, tot Christi altaria cernis;
 Sed si collatis juvat indulgere loquelis,
 Hic habitat tuus ille hospes, mea viscera Thesbon,
 Cui fratrum ad requiem frondosæ vitis in antro
 Herbida cespitibus sunt structa sedilia vivis.
 Dic igitur, Salmon, quæ rerum nunc tibi sors est?
 Quis patriæ status est? quid te delectat in illa?
 Namque agris, opibusque hominum, terræque co-
 [lonis

Nunc primum illæ sæ turbato fœdere vitæ
 Barbarus incumbit: nec longæ ad sæcula vitæ,
 Constructæ prosunt solido de marmore villæ,
 Absumptæque omnes vana in proscenia rupes.
 At vero interior pestis, bellumque profundum
 Olim nos densa telorum nube fatigat;
 Sævior et tanto, quanto est occultior hostis:
 Et tamen (heu) si quid vastavit Sarmata, si quid
 Vandalus incendit, veloxque abducit Alanus,
 Ambiguus spebus licet et conatibus ægris,
 Conamur quandam in speciem reparare priorum.
 Illa autem nostro quæ sunt amissa periculo
 Negligimus, longoque situ squallescere mentis
 Ignavi patimur, subjectaque colla catenis
 Dedimus, et manicis peccati præda ligamur.
 Et prius est vitem purgare, abscondere sentes,
 Ostia convulsa ac fractam renovare fenestram,
 Quam latos campos animæ, et præcordia cordis
 Excolere, et captæ collapsum mentis honorem.

Nil hostis, nil dira famas, nil denique morbi
 Egerunt: fuimus qui nunc sumus, hisque periculis
 Tentati nihilo meliores reddimur unquam,
 Sub vitis nullo culparum hæne manentes,
 Nil sanctum est nobis nisi quæstus: et illud hone-
 [stum est,

Utile quod fuerit, vitis que vocabula recti
 Indimus, et parci cognomen sumit avarus,
 At qui confessis vitis, et crimine aperto,
 Non potuere suas virtutis imagine fraudes
 Obtegere, occulto foverunt vulnere plagas,
 Quos terrena trahit sapientia, nescia veri.
 Quosdam infelices qui decipit, incitat error,
 Dum causam inquirunt rerum, astrorumque mcatus,
 Quæ sit forma poli, cur longo flumina cursu

B Non pereant, latus jaceat quo limite pontus:
 Quæque Deo tantum sunt nota, recondita cunctis,
 Scire volunt (heu grande nefas!) et scire videntur.
 Ista quidem, Salmon, sunt nostri crimina sexus.
 Sed levis est vestra vitiorum morbus in urbe,
 Si non feminei magis exarsere furores.
 Ante diem, Salmon, tenebris nox humida condet,
 Quam possim mores hujus percurrere turbæ,
 Quæ cum lege Dei vivant sub lege virorum,
 Proh pudor! haud unquam sine nostro crimine pec-
 [cant,

Nam nisi delictis faciles traherentur earum,
 Haud illas vitis vellemus vivere nostris:
 Nec rigidas auro vestes, nec vellera Serum,
 Nec lapides toto quos fert mercator ab orbe,
 C Fundorum pretiis emerent suspiria mœsta.
 Jungimus at vanas, non est pudor, addere curas
 Si gravis ignotis processit Lesbia gemmis,
 Et decies Pessina novo radiavit in ostro:
 Confestim ornatum sibi quæque exposcit eundem.
 Ergo quod variis studeant occurrere formis:
 Atque viris alios aliosque opponere vultus,
 Nonne hæc culpa viri est? Quid agunt in corpore
 [casto

Cerussa et minium, centumque venena colorum?
 Mentis honor, morumque decus sunt vincula sancti
 Conjugii: si forma placet, venientibus annis
 Cedet amor: sola est, senium quæ nescit, honestas.
 Nam quod perpetuis discursibus omnia lustrant,
 Quod pascunt, quod multa gerunt, quod multa lo-
 [quantur
 D Non vitium nostrum est? Paulo et Salmone relicto,
 Quod Maro cantatur Phœnissæ, et Naso Corynnæ,
 Quod plausum accipiunt lyra Flacci, aut scena Te-
 [renti?

Nos, horum nos causa sumus: nos turpiter istis
 Nutrimenta damus flammis: culpane caremus?
 Nam velut acceptas referunt specula optima formas,
 Sic exempla virum uxores accepta sequuntur.
 Sed cur infelix in culpa est femina tantum,
 Cum placet stolido conjunx vitiosa marito?
 Unus ubique hostis difuso turbine sævit,
 Nec mirum est vinci belli terrore subactos.
 Quod si correcti sanum saperemus, et atris
 Libera mens nebulis Christo purgata pateret,

Si falcem verbi cordi imprimeremus, et illinc
Vellemus veterum vitiorum abscindere nodos,
Adversus Christi famulos vis nulla valeret :
Nec nos Riphæi prosterneret arcus Alani,
Nec servile etiam subverteret omnia bellum,
Et qui nunc nostra grassantur clade superbi.
Attamen in vestro populo non rara bonorum
Turba viget, multosque pios Ecclesia nutrit.

Sunt plane insontes multi, Pater optime, quorum
Esse velim similis : nec desunt in grege nostro
Victrices reddat quas sexus uterque coronas.

A Ac si quid patriam commendat, si quid in illa est,
Quod juvat ? hoc unum est, hæc sunt solatia vitæ.
Nunc age, chare Pater, cupido mi fare vicissim
Quæ te digna satis requies susceperit : ex quo
Te corde hinc gestans abii, tecumque refelli,
Non equidem invitus recolam mea gaudia Salmon,
Nec te taurorum indicio laudabo bonorum.
Sed jam conclusi nos admonet hora diei,
Surgere, et ad sacros sanctorum occurrere cœtus,
Crastina lux verbis accedet libera nostris.

ANNO DOMINI CCCCXXVII.

MEROBAUDES SCHOLASTICUS.

NOTITIA.

(Ex Galland.)

I. Pauca sunt admodum quæ occurrant de Mero- B
baude scholastico dicenda, eaque haud plane com-
perta. Illud tamen exploratum videtur, perperam a
nonnullis confundi auctorem nostrum cum Fl. Mero-
baude, qui consul primum processit cum Gratiano
anno 377 et iterum cum Saturnino anno 383, cujus
meminere Latinus Pacatus (a) et Philostorgius (b).
At vero existimarim equidem cum Sirmondo (c), de
nostro Merobaude ista cecinisse Sidonium (d) :

Sed nec tertius ille nunc legetur,
Bætin qui patrium (e) semel relinquens
Undosæ petit sitim Ravennæ.
Plosores cui fulgidam quirites,
Et carus popularitate princeps,
Trojano statuam foro locarunt.

His consona legas apud Idatium, qui ad annum 49
Theodosii Junioris hæc habet (f) : *Asturio magi-* C
stro utriusque militiæ gener ipsius successor ipsi mit-
titur Merobaudis, natu nobilis, et eloquentiæ merito
vel maxime in poematis studio cum veteribus com-
parandus, testimonio etiam provehitur statuarum.
Qui quidem locus haud fugit Tillemontium (g).

(a) Lat. Pacat., Panegy. cap. 28, pag. 334 edit.
Paris.

(b) Philostorg., Hist. eccl. lib. viii, § 1.

(c) Sirmond., ad Sidon., pag. 1235, not. b, opp.
tom. I.

(d) Sidon., carm. 9, vers. 293-298.

(e) Leg. forte solum.

II. Fuerit itaque natione Hispanus Merobaudes de
quo loquimur ; qui solum patrium barbarorum incur-
sionibus turbatum relinquens, in Italiam confugerit :
ubi litteris humanioribus apprime excultus, maximo
in pretio apud Romanos fuit habitus ac statua dona-
tus. Merobaudem rhetorem, et fortasse nostrum,
laudat semel iterumque Boetius (h). De eo autem
quo de agimus, plura videas apud Nicolaum Anto-
nium (i) : neque prætereas velim viros eruditos, qui
conscribendæ Historiæ literariæ Gallicæ incum-
bunt (j).

III. Porro Merobaudi ascriptum circumfertur car-
men *de Christo* : quo sane nomine dignus habendus,
qui sacro illi numero poetarum Hispanorum, Juvenci,
Prudentii et aliorum accenseatur. Cæterum car-
men idem versuum undetriginta pluries typis excu-
sum novimus, tum a Georgio Fabricio inter poetas
Christianos, tum ab Andrea Rivino cum Rustici Hel-
pidii, Lactantii aliorumque carminibus, nec non in
bibliothecis Patrum Parisiensibus, Coloniensi ac Lug-
dunensi.

(f) Idat., Chron. pag. 302, opp. Sirmond. tom. II,
edit. Paris.

(g) Tillem., Hist. des emper., tom. VI, pag. 251.

(h) Boet., opp. pagg. 807 et 835, edit. Basil.
1540, 1570.

(i) Nic. Ant., Bibl. vet. Hisp. lib. iii, cap. 3, pag. 191.

(j) Histoire littéraire de la France, tom. II, pag. 338

MEROBAUDIS

HISPANI SCHOLASTICI

CARMEN DE CHRISTO.

Proles vera Dei cunctisque antiquior annis,
Nunc genitus qui semper eras, lucisque repertor,

* Juvencum imitatur, Hist. Evang. lib. iv, vers.
482 :!

Vitæ lucisque repertor.

D Ante tuæ matrisque parens, quem misit ab astris
Æquævus genitor, Verbi que in semina fusum

Qui et lib. I, vers. 35, ait :

Dominus, cœli terræque repertor.

Neque aliter Prudentius, καθημερ. hymn. 4, vers. 9 :